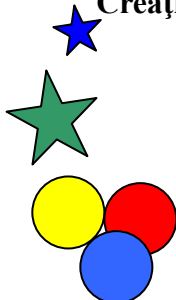

Nr. 24 Școala Gimnazială
Decembrie 2017 "SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA"

Aleea Lunca Cernei Nr.3 – București, sector 6
Tel: 021.444.25.15; www.scoalaqimnaziala176.ro, scoala176buc@yahoo.com

"Orizonturi"

Creații ale elevilor din clasele I-VIII
Revistă caleidoscop

Din acest număr:

Zâna Pădurii

Poveste de toamnă

Cine sunt eu?

Să cunoaștem universul copiilor

Colectiv redacțional:

Redactor șef: elevă: Andrada Brătescu, clasa a VI-a B

Secretar redacție: elevă: Laura Georgescu, clasa a VI-a B

Corector: prof.dr.: Daniela Țăpârdea

Tehnoredactor: Informatician: Rodica Vîrban

Redactori:

Prof. I. engleză: Antonela Grigore

Ruxandra Iftode, clasa a VII-a B

Delia Brandabur, clasa a VII-a B

Munteanu Mădălina, clasa a VII-a A

Coordonatori:

Prof.dr. Daniela Țăpârdea

Secretar: Paula Gogu

Bibliotecar: Ioana Gramaticu

Informatician: Rodica Vîrban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Orizonturi: [revistă școlară]/red.: Grigore, Antonela.-
București, 2017.

Orizonturi (București. Online.2010) =

ISSN 2601 – 0755

ISSN-L 2601 – 0747

CZU: 82-93-34 = 135.1

Să nu pleci înainte de răsăritul soarelui!

– recenzie –

Autor: Carmen Sârbu

Ed. Dacia XXI, Cluj Napoca, 2010.

Pe măsură ce paginile cărții sunt parcurse de cititor, acesta va rămâne fascinat de ușurința cu care tocul scriitoarei a alunecat pe foaia de hârtie și a înfățișat o

image vie și actuală a lumii citadine, chiar dacă autoarea se află abia la debutul său literar.

Surprinzător, cel puțin pentru mine, este modul în care a scris prima sa carte un îndrăgostit al artelor plastice. E adevărat că se simte ochiul artistului care folosește penelul în creionarea peisajelor, abundente de altfel în cuprinsul romanului, însă acestea nu sunt stridente, ci, dimpotrivă, creează impresia de contopire a sufletului uman cu trăirile naturii. Aceasta devine și ea veselă, freamătă de fericire, atunci când personajele au acest sentiment de plenitudine a iubirii, sau își închide splendoarea, tremură în pași lenți amărăciunea strânsă într-o întreagă viață.

Cartea are o acțiune oarecum statică, nu ține cu sufletul la gură lectorul în derularea faptelor, ceea ce nu supără, pentru că orice tentativă de petrecere, de plimbare

sau de studiu devine, de fapt, un pretext pentru întoarcerea în sine a fiecărui personaj, cu reflecții adânci ale lumii exterioare asupra interiorității.

Impresionantă este profunzimea ideilor, cu accent pe căutarea de sine. Pentru fiecare om această sondare a interiorului începe cu băjbâirea în lumea dinafară și puțini sunt cei aleși, care, într-un târziu, își dau seama că răspunsul la neliniștile și necuprinsul lor se află în adâncul sufletului fiecăruia, și nu în realitatea exterioară.

Cartea devine povestea unei vieți, care pășește în această lume lipsită de iubirea, de mângâierile, de sfaturile unei mame, întrucât aripile acesteia i s-au frânt la nașterea micuței. Aceasta băjbâie prin lume, doar cu alinarea unei bunici, care privește neputincioasă, dar cu ochi ocrotitor evoluția nepoatei sale, Iris.

Acest nume a căpătat de-a lungul timpului numeroase semnificații: are rădăcina în cuvântul grecesc „iris” (ce înseamnă „curcubeu”) și era numele unei zeițe ce întruchipa personificarea curcubeului. În mitologia greacă, Iris era mesagera cerurilor și făcea legătura între zei și pământeni. Drumurile ei erau marcate de curcubeu multicolore. Zeița

prelua mesajele de pe tărâmul divin, numit „ochiul paradisului” și, înveșmântată într-un nor de stropi strălucitori, purtată de aripi asemenea îngerilor, le aducea pe pământ, coborând de-a lungul curcubeului.

În Grecia antică, irisul simboliza Ideea și Mesajul. Acum câteva mii de ani a devenit simbolul puterii.

„Fleurs de lis” a reprezentat, mai târziu, perfecțiunea, lumina și viața.

Pornind de la această accepțiune, autoarea a înfățișat-o mai întâi pe Iris, protagonista romanului, ca pe o fată frivolă, dornică să soarbă din toate petalele potirului de plăceri. Este o ființă superioară, ea știe că punând sămânța unui gând și, udând-o, și îngrijind-o, ea va prinde rădăcini și se va transforma într-o realitate viitoare. Pentru a-și atinge scopul de a obține o bursă ca să studieze la Roma, Iris își dă seama, după multe aventuri, că numai studiul atent și perseverent o va ajuta să-și împlinească visul.

Este surprinsă cu ochi lucid superficialitatea studenților de astăzi, care preferă să se perfecționeze în tactici magistrale de a copia, pentru că preferă să trăiască și să guste din plăcerile vieții, acum, când sunt tineri. Viața de

la cămin înfățișează o lume a distracției, a îmbătării simțurilor, a epuizării fizice și mentale. Doar Cezar, pasionat de arheologie și, într-o oarecare măsură, Ovidiu, un geniu neînțeles în sculptură sunt exponenți ai altor timpuri, reprezentanți ai tipului de student studios, plecat spre înțelegerea lucrurilor, spre cunoașterea adâncă a oamenilor și a faptelor de viață.

Iris, o tânără de 22 de ani, frumoasă, atrăgătoare, preferă să-și irosească nopțile dansând într-un club. Cândva dornică să ajungă balerină, întrucât pentru ea baletul era forma desăvârșită, o artă, acum dansatoare la bară, își dă seama că această formă de manifestare este „cea mai decăzută și vicioasă, monstruoasă chemare a cărnii.”

Nemulțumită de puținii bani pe care-i câștigă, îi înflorește gândul că „acum e momentul pentru toate! Acum când carnea-i fragedă, când ochii sunt limpezi, pielea netedă, părul colorat, când visează atâtea zări senine și se avântă cu încredere spre ele. Nu e decât o viață, un cântec, un zbor și un suflet ce le cuprinde pe toate. Nu există o a doua șansă.” Iată de ce, dintre admiratorii ei îl alege pe Vlad, un mecanic auto, care are negreală pe sub unghii, un tip plat, inferior lui

Iris, însă puternic prin banii pe care-i are. Tinerei nu-i pasă că averea lui Vlad se mărește considerabil prin afaceri ilegale, ea este mulțumită că i se satisfac toate poftel: stă acum într-o casă cu curte, are haine câte dorește, bijuterii, creme, parfumuri, chiar și o mașină puternică. La început, toate plăcerile exterioare îi umplu sufletul, i se dăruiește lui Vlad, acceptă mângâierile lui, cu toate că din fiecare gest răsar defectele acestuia. Cu timpul, acestea nu o mai satisfac, începe să-l mintă pe Vlad și zboară din floare în floare, dornică de plăceri carnale, lipsite de profunzimea sentimentelor. Încet, încet, platitudinea felului de a fi al lui Vlad simte că o murdărește și întâmplarea a făcut ca, la o petrecere, să-l cunoască pe Dragoș, un tânăr asemenea ei, în căutarea plăcerilor cu orice tip de femeie.

Atâta timp cât are bani, îi privește de sus pe colegii ei, își etalează hainele, bijuteriile, care o fac să pară o regină în ochii celorlalți, în privirile cărora citește invidie, ură, dar și admirație profundă, ceea ce-i atâță și mai mult vanitatea.

Este o senzație amețitoare care-i produce o stare de bine, atât timp cât se află în reflectorul lumii. În schimb, în singurătate, simte că nu acesta este adevărul după care tânjește. Căutarea acelu „ceva” care țâșnește din adâncul sufletului ei se poticnește pentru o vreme în lumea dinafara

ei. Se întoarce la studiu și setea de cunoaștere o cuprinde până în străfunduri, obține note mari și este aproape de a-și împlini visul. Și, totuși, ceva încă lipsea. Încă nu-și

dădea binea seama ce anume.

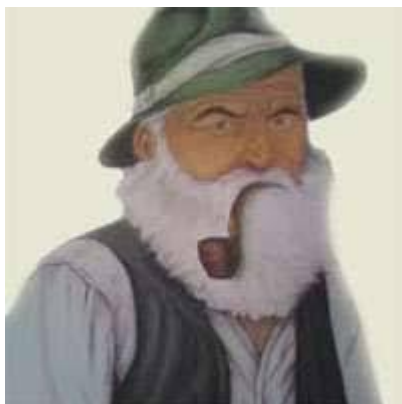
Începe aventura cu Dragoș, atrasă de plimbările cu motocicletă, de clipe minunate în care se iubesc pe ascuns. Fără să-și dea seama, zborul înaripat al iubirii o cuprinde și sentimentul îmbobocește, pentru ca explozia florii să-i dea senzația că nu mai poate trăi fără el. Suferă, pentru că dezamăgirea neîmpărtășirii acelorași sentimente de către Dragoș pentru ea, îl determină să continue zborul fluturului trubadur în căutarea de noi potire voluptoase.

Vlad își dă seama de putreziciunea vieții alături de Iris, se repede ca o fiară asupra ei, apoi părăsește casa. Protagonista romanului se salvează din noroiul în care a trăit, fugind în calea pe care trecea iubirea.

Se angajează secretară la o firmă, continuă jocul înșelător alături de Dragoș, însă perdeaua aruncată asupra idilelor lui se lasă încet-încet, acesta dispăre din viața lui Iris câteva luni și o lasă cu sufletul distrus. Suferă cumplit, se izolează, încearcă să se vindece de această iubire care o

devorează, care o macină până la epuizare. Prietenele ei, Ancuța și Mara, încearcă să-i fie alături, să-i însenineze gândurile, însă Iris preferă solitudinea și suferința purificatoare.

Întâlnirea cu moș Ilie este benefică pentru tânăra suferindă. Cei doi sunt prezentați prin

antiteză: frumusețea, tinerețea și pesimismul tinerei, învăluit în aura tristeții contrastează cu bătrânețea fizică a lui moș Ilie, care, contrar așteptărilor, pulsează de viață, dornic să-și trăiască restul zilelor prinzând în buchet fiecare clipă a prezentului din care poate extrage măcar un dram de bucurie.

Trei luni de agonie au determinat-o pe Iris să-și dea seama că viața merită trăită, că fiecare încercare ne este dată pentru creșterea sufletească. Când pornește din nou în pași de vals pe cărarea vieții, Dragoș distruge echilibrul firav în care trăia. O caută din nou, conștient că și el este atras de ea în alt mod decât o făceau celelalte femei pe care le întâlnise. Aflată în plin proces de regăsire de sine, Iris începe să-l vadă pe Dragoș (nume de origine slavă, care înseamnă „iubit”) cu ochii minții și observă cu luciditate amănuntele pe care nu le contabilizase înainte. Acestea se acumulează și ridică ceața de pe ochii ei, întrucât realizează că îndepărtarea sufletească dintre ei se adâncea tot mai mult.

E rândul ei să se mintă, să creadă că-i e bine, pentru că petrec mai mult timp împreună, încercând să clădească o relație, chiar dacă își dădea seama că aceasta semăna cu un castel de nisip, aflat sub amenințarea valurilor mării.

Punctul culminant produce un șoc ce-o zguduie pe Iris din toată ființa ei: Dragoș moare

într-un accident, în timpul unei întreceri de motociclete. Durerea, groaza gândului că nu-l va mai găsi nicăieri, clipele de vis pierdute pentru totdeauna așază o cortină neagră pe mintea ei, iar părul îi albește complet. Rătăcește pe străzi, printre oamenii care forfoteau, dar totul o obosește și se simte rătăcind prin această viață, fără niciun scop.

Ajunge la bunica ei, la Brașov, și trăiește o perioadă de însingurare, de sondare a sufletului. Predestinarea numelui, care semnifică înțelepciune, credință, dar și micul grăunte de paradis ce sălășluiește în fiecare dintre noi, o determină să-și revină, să-și îndrepte privirea spre cer și să accepte împlinirea prin căutarea blândeții, binefacerii și binecuvântării Divinității. Este momentul regăsirii de sine, a

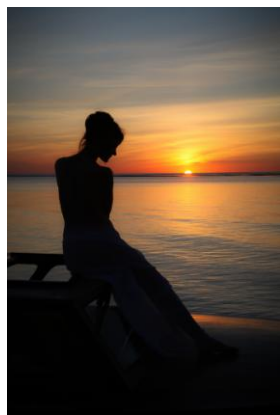
revelării adevărului că în interiorul nostru putem găsi scânteia divină, exteriorul reprezentând doar o oglindă ce ne dezvăluie ce nu este în ordine înăuntrul nostru. Începe să se apropie de oameni, pentru a-i înțelege mai bine.

Finalul este trist, dar în concordanță cu ideea centrală a cărții, care arată că omul este precum un *mister*, o *minune*, o *monstruozitate*. *În el este sămânța vieții și a morții deopotrivă.*

Împăcată cu sine și cu Dumnezeu, Iris moare lângă mormântul lui Dragoș, cu speranța că sufletele lor se vor uni în eternitate.

Titlul „Să nu pleci niciodată înainte de răsăritul soarelui” este o metaforă ce sugerează drumul vieții, mângâiat de astrul divin, ce poate să-ți ofere o cale liniștită, frumoasă, lină, sau, dimpotrivă, cu piedici și nefericire, dacă nu alegi binecuvântarea sa. În concluzie, viața trebuie trăită ascultând inima, cu sete de cunoaștere, cu ochii spre lumină, spre regăsire de sine, prin conștientizarea că fiecare dintre noi suntem o parte din Dumnezeu.

Tema romanului pornește de la ideea multor oameni, potrivit căreia „drumurile nu-s trasate dinainte, ci oamenii le croiesc, libertatea nu e o iluzie”. Narațiunea ne dezvăluie că libertatea de a alege este iluzorie, astfel, chiar dacă Iris este pe punctul de a-și atinge visul prin deschiderea drumurilor

spre obținerea bursei mult visate, acest scop material cade în desuetudine, întrucât partea materială nu poate împlini sufletul unei ființe spirituale, care a apărut pe Pământ pentru a dăruia și a primi iubire.

Personajele numeroase zugrăvesc o lume pestriță a mediului citadin, cu aspecte din cotidianul zilelor noastre: viața din cluburile de noapte, afacerile ilicite cu mașini furate, munca obositoare și plictisitoare la o firmă, forfota zilnică din centrul orașului, viața parazită a unor rromi, întrecerile ilegale de motociclete, viața studentască de astăzi.

Tipologia umană creionată de autoare surprinde caracterologia insului inferior, lipsit de cultură, mulțumit cu viața monotonă pe care o duce, omul dur, curajos, neobedient al regulilor și legilor, tipul alienatului care nu a mai suportat josniciile îndurate și a cărei minte a devenit rătăcitoare, tipul omului banal, care se mulțumește cu o facultate terminată și cu unicul vis- de a-și întemeia o familie, în sânul căreia caută siguranța, dar și ființa superioară, aflată în căutarea perfecțiunii, prin cunoaștere, iubire și artă.

Femeia se află mai presus decât bărbatul pe altarul vieții, prin trăirile sale intense, ea este singura capabilă de

sentimentul înălțător și purificator al iubirii depline, în toate formele acesteia- de la iubirea de sine, la iubirea aproapelui și, mai ales, a iubirii necondiționate către Dumnezeu-.

Câteva din pasajele din carte sugerează că reflecțiile asupra vieții și asupra lumii converg către lumea ideală a Ideii:

„omul trebuie să-și îndepărteze aerul dens de ignoranță din jurul său, care-l împiedică să vadă minunata operă a sa și a timpului deopotrivă. Omul s-a obișnuit să privească lucrurile vechi ca expirate, uitând de valoare, de frumos, de farmecul pe care-l imprimă timpul prin patina sa, de datoria pe care o are față de trecut și față de strămoși”;

„Fiecare om e un artist a cărui operă de artă e propria-i viață. Simte în ea curajul unui copac de a fi în floare, când restul pădurii e-n flăcările toamnei”;

„Fericirea nu-i o permanență, e ca lucrul unei stele într-o imensă mare de întuneric, strălucește, ce strălucește, apoi cade”;

„Bucuriile sunt doar mici insule în nesfârșitul ocean în care se zbat să înoate, mici insule ce-i dau răgaz să-și recapete puterea, să-și tragă sufletul, pentru a se lupta iarăși cu valurile în drum spre marele țarm”;

„Omul ar trebui să-și croiască viața după măsura și dimensiunile sufletului său”;

„Dulce viață...dureros de reală și totuși ca un vis, ca o boare de vânt, ca un zbor de pasăre, ca o zi de vară cu soare, ploi și tunete”.

Prof. dr. Țăpârdea Daniela

Norișorul

A fost odată un norișor. El era mai mic decat ceilalți nori, motiv pentru care era întotdeauna batjocorit pentru mărimea lui.

Într-o zi, norișorul s-a întâlnit cu alți nori, ca să

povestească pe unde au fost. Cel mare a zis că el a fost în America și că a plouat peste un întreg oraș. Cel mijlociu a spus că el a fost în China și a plouat peste Shanghai, cel mai mare oraș chinezesc. Următorul nor a spus că el a fost în îndepărtatul Pol Nord. Acolo el a nins peste întreg Polul Nord și a văzut eschimoși, igluuri și tot felul de animale. Toți norii s-au mirat. Niciun nor nu călătorise așa de departe. După aceea, a venit rândul norișorului. După cum știți, el era mic, așa că le-a zis celorlalți nori mai mari că el a fost în Galați și, mic cum era, a stropit puțin câțiva copilași, bucurându-se când i-a văzut cum săreau în băltoace. Atunci, ceilalți nori i-au spus că nu este bun de nimic dacă a poposit într-un oraș așa mic.

Norișorul însa era încântat de bucuria pe care le-o făcuse copiilor, pentru că a înțeles că bucuria pe care le-o aduci celor din jur este mai valoroasă decat propria mulțumire.

Elev: Feraru David

Clasa a V-a A

Omul și pădurea

Lumina intră pe geam,
Păsările stau în ram,
Pădurea e liniștită.
Însă în curând
Va fi mahnită.

Oamenii ce au găsit-o
N-au știut-o îngrijit-o
Au reușit să o distrugă
Iar acum e o nălucă.

Animalele-au plecat
Plantele s-au uscat
Păsările au zburat
Dar oamenii s-au distrat.

Mobilă au construit
Gunoaie au risipit
Aerul l-au infectat
Si pe urmă au plecat.

Unii au înțeles greșeala
Ei au lăsat trândăveala
De plantat s-au apucat
Și mediul au ajutat.

Poluarea dispare ușor
Dacă dăm un ajutor
Planeta trebuie iubită
Și salvată-n orice clipă.

Elevă: Moise Elena
Clasa a VIII-a A

Gânduri de viitor

Oare pe ce drum să mă îndrept?
Oare totul va fi atât de bine pe cât mă aștept?
Mă sperie doar gândul de-a alege
Sunt acrobat ce cade, urcă, merge...

Oare voi ști să-mi mențin echilibrul?
Candela optimismului meu o va cuprinde frigul?
Îmi doresc doar să nu fie-n zadar,
Speranța să dăinuie măcar...

Aș vrea drumul să îl pot urma,
Din tot ce am să pot da!
Să zbor tot mai sus, spre înalt,
Cu suflet și gând purtate-n salt!

*Elevă: Lungu Daria
Clasa a IV-a C*

O planetă ciudată

Într-un univers paralel cu planeta Aldebaran se află Pământul. Povestea noastră de azi este despre un mic extraterestru, Aldebaran, de pe planeta cu același nume. După un furt de scaun al unei rachete spațiale, a plecat spre altă planetă. Călătoria a durat 50 de ani lumină, dar într-un final a ajuns pe o planetă numită de locuitorii săi „Pământ,, „Foarte neinspirat nume!” spuse Aldebaran.

Aterizarea a fost una fără turbulențe. A decoperit un loc dubios plin cu mamifere patrupede ce plimbau animale bipede. El scoase repede tableta din navă și căută informații despre planetă.

Foarte interesant! Ființele bipede sunt așa ziși oameni ce se pare că au fost îngenuncheați de către ființele patrupede numite și „Pisici,,. Se pare că aceste pisici au o mulțime de

alinturi! Cum ar fi: scumpete, pisi, iubire și maiestre supreme. În anul 3001 după Hristos, aceste animale respingătoare au pus stăpânire pe mamiferele bipede. Acestea au cucerit pământul într-o luptă folosind ca arme: drăgălășenia și ghemurile lor de blană. De asemenea au distrus creațiile oamenilor „Roboții,” cu lăbuțele lor. Aceștia nu au mai avut nici o șansă. Coreea de Nord și cea der Sud au fost unite de către Kim John Kum, ce a murit a treia zi după unire. Se pare că un anumit mamifer biped, Ion Popescu, a murit săptămâna trecută. Nu din cauza bătrâneții ci din cauza faptului că a adus stăpânului său ton vechi de trei luni. Și un cartof a devenit mai celebru decât cazul „Esmeraldei” după ce o poză cu el a fost pusă pe un site de socializare. Ce mamifere dubioase! De ce pe un site de socializare?

A închis tableta și a început să se plimbe prin oraș. Străzile erau pavate cu un covor roz pufos pentru a nu se murdări mamiferele bipede pe picioare. Aldebaran și-a continuat drumul fiind atent la toate afișele ce îi ieșeau în cale. Totuși unul i-a atras atenția. Un afiș cu un bărbat portocaliu, blond și gras ce avea scris sub poza sa „Vreți o

blană strălucitoare și deasă? Folosiți Corega!,,

– Bună, mamifer biped!

– Salut, albăstrelule! Ce te aduce pe la noi?

– Ești diferit de ceilalți! De ce?

– Păi noi suntem gruparea de rezistență, Flu-flu!

– Tu?

– Da eu! Nu arăt a războinic, nu am mușchi și sunt alergic la părul de pisică, și la mâncarea lor, și la jucăriile lor și la...

– Taci, nu îmi pasă! Eu am vrut să plec, să migrez pe o planetă NORMALĂ! Plec!

– NU! Te rog, nu pleca!

Aldebaran plecă spre racheta sa și decolează spre China. În două minute era acolo. „Doamne, aici e mai rău! Au ochii trași aici și vorbesc o limbă oribilă! Zici că i-a lovit o tigaie în față. Nu mai vreau, Plec!” Aldebaran a plecat definitiv de pe pământ. Nu a mai fost văzut niciodată. A dispărut pe vecie de pe radarele galactic!

Elevă: Mîndru Daria

Clasa aVI-a B

Planeta Pământ peste 50 de ani lumină

Cu toții ne gândim cum va fi viitorul apropiat, în anul 2050. Cu toții ne imaginăm mașini zburătoare, trenuri super-rapide, etc, dar v-ați gândit vreodată... cum ar arăta planeta Pământ în 50 de ani lumină?

Să începem cu începutul, 50 de ani lumină înseamnă aproximativ 10000000000000000, sau mai mult. Întrebarea este: Mai există ceva din planeta asta? Din universal ăsta? Din galaxia aceasta? Dacă da, cum vor arăta

super-orașele din ziua de azi? Tokyo, Londra, Seul, Beijing, Sydney, New Zork, Ottawa, Cape Town, Santiago de Chile, Paris? Ce se va întâmpla cu aceste orașe? Vor mai exista? Cel mai probabil nu, dar, să ne imaginăm cum ar fi lumea în 50 de ani lumină.

Probabil populația pământului ar fi în jur de 100 de miliarde.

Majoritatea ființelor de pe planet ar trăi, mai mult ca sigur, la oraș. Din păcate, aproape toate slujbele vor fi oferite de roboți.

Slujbe ca: doctori, agricultura, în majoritate toate slujbele vor fi ocupate de roboți. Din cauza superpopulării planetei, mai mulți oameni nu vor avea apă, mâncare, sau orice altă resursă, iar orașele vor avea probabil, clădiri din ce în ce mai înalte, pentru a nu se expanda pe pământ, și „în aer”, în clădirile înalte.

Pentru transport, poate, oamenii vor folosi teleportarea, sau trenurile de mare viteză, numite „HyperLoop,,. Transportul aerian va fi făcut de avioane mari și super rapide, care folosesc electricitate, nu benzină.

În mediul sănătății, eu aș spune că toate bolile ar putea fi curabile. De la cancer la pneumonie, va exista un leac pentru toate. În ultimul rând, dacă nu începem să ecologizăm planeta de acum, planeta nu ar fi așa cum am descries-o. Va

fi urâtă. Poluarea încă va fi la putere, și dacă asta se întâmplă, ghețarii se topesc și dacă ghețarii se topesc, mare parte din planet va fi înghițită de apă, așa că, dacă nu începem să ecologizăm de acum, planeta în 50 de ani lumină va fi oribilă. Oamenii vor coloniza alte planete, deoarece au distrus-o pe aceasta.

*Elev: Busuioc Eduard
Clasa a VI-a B*

Cine sunt eu?

Numele meu este Ana și am vârsta de 9 ani și 11 luni. Sunt unicul copil al părinților mei, deși am spus de mai multe ori că mi-aș fi dorit și o soră sau un frate, măcar ca partener de joacă.

Orice portret conține multe însușiri fizice și morale, așa că ... să începem!

Am părul lung, ondulat, castaniu cu șuvițe blonde ca mama, ochii căprui cu irizații verzui. Înălțimea și greutatea sunt potrivite vârstei mele, iar mama consideră că am o constituție athletică și grațioasă.

Îmi plac jocurile Lego, escaladele, caii, câinii și broaștele țestoase. Îndrăgesc mult și cărțile sau lectura, preferatele mele fiind romanele polițiste, și iubesc să cânt la chitară!

În ultimii 3 ani am practicat mai multe sporturi: la unele am renunțat (tenis de câmp, karate), pe altele le practic în anumite perioade ale anului (înotul și schiul).

Să nu uit de dans!
Am început să exersiez
dansul Latino în urmă cu
doi ani. Am câștigat
premii și medalii și am
învățat că fiecare victorie
se sprijină pe muncă, efort,
exersare și perseverență.
Cea mai importantă lecție

de viață primită în familie, la școală sau la antrenamente a
fost „Să nu renunți niciodată!” În prezent învăț alte stiluri de
dans, precum Street Dance și Hip-Hop, iar perseverența și
dorința de a reuși sunt două calități care mă însoțesc mereu -
și la școală, și pretutindeni, în viață!

Sunt o fetiță prietenoasă, sinceră, comunicativă și,
uneori, cam impulsivă. Dar știu asta despre mine și încerc să
mă corectez!

Pentru mine e important să am prieteni și cred că o
prietenie adevărată este ca o floare pe care trebuie să o
îngrijesc mereu pentru a se dezvolta.

Elev: Sima Ana Alexia

Clasa a IV-a A

Super-eroul artist

A fost odată un om căruia îi plăcea așa de mult desenul, încât și-a inventat un instrument de însuflețit personaje și creații realizate de el. Cu această invenție, artistul avea puterea de a transforma orice desen în realitate. Aflase că un om malefic vrea să distrugă lumea.

– E timpul să își găsească nașul acest răufăcător! își spuse el. Prea mult rău a fost tolerat!

A pornit cu încredere spre a-l doborî pe cel care amenința întreaga planetă. S-au luptat ce s-au luptat, însă într-un moment de odihnă, artistul super-erou a desenat un rinocer care l-a ajutat să-l învingă pe omul malefic.

Artistul mulțumi divinității pentru că a reușit să facă un mare bine umanității și și-a propus ca toate celelalte desene să-i facă pe oameni mai buni, mai iubitori, mai înțelecători.

*Elev: Eremia Alexandru-Andrei
Clasa a IV-a A*

Poveste de toamnă

Cad frunzele-arămii
Peste drumurile pustii.

Din livadă am cules,
fructe multe am ales:
Pere foarte dulci,
și multe, multe nuci.

Prune coapte noi mâncăm
și apoi ne și jucăm.

Noi cântăm și ne distrăm,
Mereu, toamna noi dansăm
și ne bucurăm.

*Elev: Eremia Bianca Andreea
Clasa a IV-a A*

Despre mine...

Bună, sunt Roxi! Numele meu complet este Roxana Ghiurea, am aproape 10 ani și învăț în clasa a IV-a A. Sunt un fel de zână din povești: am părul blond, ochii albaștri, pielea albă ca laptele și câțiva pistrui năzdrăvani pe nas și pomeți.

Îmi place ca în timpul liber să mă joc în natură sau cu prietenii mei. Jocul preferat este de-a v-ați ascunselea. Am și alte pasiuni: să dansez, să desenez, să ascult muzică, să citesc și să merg la film împreună cu sora mea. Hummm, sora mea se numește Alexandra și este cu doi ani mai mare ca mine! Se întâmplă să ne mai certăm uneori, dar ne împăcăm repede.

În vacanțe îmi place să călătoresc, unde pot să descopăr locuri noi, dar și să cunosc oameni minunați. Sunt fascinată de mâncarea din Italia și pot să vă spun că ador paste, pizza și înghețata.

Mama spune despre mine că aș fi cam rasfățată, bunica maternă îmi apreciază inventivitatea și energia pe care o am în fiecare zi, sora mea crede că sunt egoistă uneori, iar tatăl meu consideră că sunt un copil perfect. Eu spun că sunt sociabilă, ambițioasă și o prietenă bună pentru persoanele de încredere!

Îmi doresc să devin egiptolog atunci când voi crește fiindcă sunt fascinată de istoria Egiptului Antic.

*Elevă: Ghiurea Roxana
Clasa a IV-a A*

Autoportret

Salut! Eu sunt Ștefan. Îmi plac jocurile video și fotbalul. Învăț la Șc. Gimn. „Sfinții Constantin și Elena” și, împreună cu mine, suntem 31 de elevi în clasă. Dintre colegi, îi amintesc pe: David, Alex, Justin, Mario, Bianca. Evident, cu ei mă înțeleg cel mai bine! Învățătoarea mea se

numește Liliana Jerloianu și are 34 de ani.

Un bun prieten de-al meu este David. Avem multe în comun, mai puțin aspectul fizic. El are păr șaten, pe când eu am păr brunet; el e foarte înalt (chiar cel mai înalt copil din clasă), iar eu sunt mai scund.

Zilnic, când termin orele merg la afterschool. Programul de la afterschool este de la 12.00 la 16.30. Cel mai bun prieten al meu de la afterschool este tot un David (nu, nu cel de la școală!). El are părul blond și ochii căprui, asemenea mie. După ce se termină programul de la after, merg acasă.

De obicei, după ce ajung acasă, mă joc pe calculator ori ies afară cu numeroșii prieteni pe care îi am.

De la iepuraș, de Paște, îmi doresc o cameră video GoPro Hero 5. Știu că cer cam mult, dar am fost destul de cuminte anul acesta.

Și dacă vă întrebați de ce vreau un GoPro, este pentru că eu și David (cel de la școală) avem un canal de YouTube. Nu-i voi spune numele, din anumite motive, dar pot să vă zic despre ce este (despre faze amuzante, dacă știți la ce mă refer...).

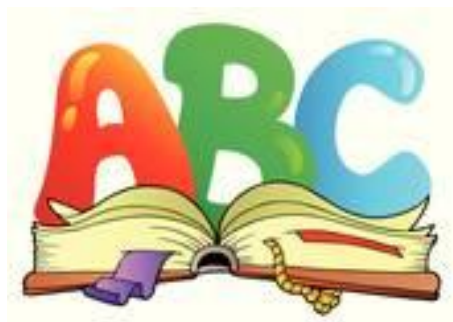
Vara este anotimpul meu preferat pentru că, uneori, nu mai suport frigul și urăsc hainele groase!

Deci, din câte cred, ați înțeles - eu sunt un copil fericit și duc o viață minunată alături de prietenii mei!

*Elev: Lazăr Ștefan
Clasa a IV-a A*

Eu, pronume personal

Toată lumea are vise care nu tot timpul pot fi reale. Eu o să vă povestesc despre un vis al meu cu adevărat ciudat. El începe cu un spațiu alb și nelocuit. Brusc apar în fața mea cinci personae care arătau mai

mult a litere. Prima care semăna cel mai mult cu litera *N* m-i se adresă:

– Bună! Ce cauți aici?!!! Aici este locul nostru, numit *Cazurile pronumelui personal*. Eu sunt cazul nominativ.

– Serios? grozav, mereu mi-am dorit să vă întâlnesc pentru a vă întreba: Ce rost aveți voi pe pământ, deoarece, din cauza voastră copiii au mai mult de învățat, iar majoritatea nu prea fac față la teste.

– Asta cred copiii despre noi spuse cazul genitive dezamăgit.

– Da, cel puțin eu așa cred.

– Poftim? cum poți să crezi asemenea lucruri. Fără noi ce te-ai face? Eu, sunt unul dintre cele mai bune cazuri, pentru că eu conțin și forme accentuate și neaccentuate, spuse cazul dativ încrezut.

– Ce spui? Îngâmfatule, nu vezi că din cauza ta copiii

învăță mai mult la
școală. Ești o
pedică pentru ei.
Eu, întradevăr
conțin forme
accentuate și
neaccentuate dar
este mult mai
puțin de învățat și

nu sunt un caz încrezut așa că ține zise cazul Accentuat
revoltat.

– Eeeeei, vedeți că niciunul nu sunteți mai buni ca
mine.

Eu sunt cazul vocative și nu conțin nici forme accentuate și
neaccentuate și copiii mă adoră, pentru că sunt un caz ușor
de învățat și nici nu îmi bat eu capul cu formele voastre
accentuate și neaccentuate.

– Leneșule, spuse cazul genitive iritat.

– Încetați toți!!! Din toată cearta voastră am învățat că
fiecare este special în felul lui, chiar dacă am mult de
învățat, cred că într-o zi o să mă ajute, poate doar dacă voi
devein profesor de limba română, dar asta nu contează. Vă
mulțumesc că m-ați ajutat să înțeleg mai bine cazurile
pronumelui personal. Deodată se auzi un cântecel îngrozitor
care îmi aducea aminte de ceva înfiorător, era alarma de
trezire.

Urma încă o zi minunată la școală.

Elevă: Peța Alexandra

Clasa a VI-a B

Vis de copil

Doi copii s-au întâlnit,
Împreuna au citit
Și s-au împrietenit,
După care, și-au zâmbit!

Bucurii au împărțit
Și apoi ei s-au gândit,
Cum să facă, cum să dreagă,
FERICIREA să aleagă!

-Eu voi fi cosmonaut!
-Iară eu voi ține scut
Celor ce fără cuvinte,
Vor dori să fie ținte!

Uite-așa cei doi amici,
Chiar de sunt acum pitici,
Împreună-or reuși,
Lumea o vor cuceri!

*Elevă: Cătoi Daniela
Clasa a II-a B*

La matematică

Eu credeam că matematica e grea,
Dar la școală am văzut că nu-i așa!
Ne jucăm și colorăm, noi simboluri descifrăm
Și probleme rezolvăm.

Sume și produse, frate,
Le-învățăm pe rând pe toate,
Termeni, factori, șiruri grele
Noi le stăpânim pe ele.

Mai apoi la geometrie,
Noi cu toții am trasat
Poligoane și cu cercuri,
Pân la urmă ne-am distrat!

Iar când doamna a lipsit,
Noi cu toți ne-am necăjit,
Căci e ușoară truda noastră
Doar sub privirea ei albastră.

Elevă: Ciotă Denisa

Clasa a II-a B

Fetița cu ochi de gheață

Era odată o fetiță cu ochi de gheață. Ea trăia într-un sat foarte mic. La urmă, fetița se întâlnește cu un om de zăpadă, fetița îi spune:

– Bună, domnule om de zăpadă.

– Aș dori să îmi spui cum pot să plec din acest oraș mic?

– Păi de ce ai vrea să pleci din acest sat?

– Pentru că regina Irina mi-a poruncit să plec pentru totdeauna.

– Aha am înțeles, dar să știi că pot să îți găsesc pe cineva care te poate ajuta să mergem. În cele din urmă omul de zăpadă îi găsea o casă.

– Mulțumesc, domnule om de zăpadă.

– Cu plăcere.

Și așa fetița îl avea pe domnul om de zăpadă.

*Elevă: Nae Anastasia
Clasa a III-a C*

Zâna cea curajoasă

Trăia odată o zână pe nume Fauna. Ea trăia într-o pădure, într-un stejar bătrân. Ea iubea foarte mult păsările și florile și avea mare grijă de ele.

Într-o dimineață, Fauna zbură până la un izvor ca să se spele pe față cu apa cea rece și limpede ca cristalul.

Deodată simți pe umăr o vrăbiuță, ea o rugă pe Fauna să-și găsească puiul și zise:

– Draga mea Fauna, ajută-mă să scap de vulturul cel rău care mi-a distrus cuibul și mi-a furat hrana și puiul, zise vrăbiuța.

Auzind cele întâmplare, zâna a zburat prin pădure căutând vulturul. Ea îl zări pe acesta împușcat de un vânător. Fauna speriată de ce s-a întâmplat, s-a dus la vrăbiuță i-a dat de veste că vulturul a fost vânat de un vânător, și a ajutat-o pe aceasta să-și facă un alt cuib.

Vrăbiuța a avut mai târziu doi puișori mici pe care i-a îngrijit și pe care i-a învățat să zboare.

Elevă: Ioniță Maria

Clasa a III-a C

Motanul Magic

În vremurile de demult, când totul era posibil, trăia un bătrân vrăjitor, într-o căsuță de lemn, în mijlocul unei păduri dese. Alături de el trăia și un motan înțelept care îi îndulcea zilele vrăjitorului.

Motanul cu blănița neagră, mătăsoasă și cu ochii verzi pătrunzători, era numai ochi și urechi la ce făcea bătrânul vrăjitor. Aproape că învățase pe de rost toate vrăjile maestrului. De la ploaia binefăcătoare pe care putea s-o aducă în vreme de secetă, până la vindecarea rănilor, motanul se dovedise a fi un ucenic grozav.

Într-o zi frumoasă de primăvară, vrăjitorul îl chemă pe motanul său, Întuneric, la căpătâiul patului său și îi spuse cu voce blândă:

- Dragul meu Întuneric, misiunea mea în aceasta lume se termină aici. Am pregătit pentru tine și ultima surpriză înainte să plec. De azi încolo, vei avea darul de a vorbi. Ajută-te de el, folosește-l doar la nevoie și numai pentru fapte bune. Te las cu bine! zise vrăjitorul, și se stinse din viață.

– Drum bun! zise Întuneric și el mirat de vocea lui de acum...

– Ei, de-acum sunt singur! zise Întuneric. Ar trebui să-mi găsesc un nou stăpân. Mi-aș dori un stăpân bun, blând, care-și dorește să ajute oamenii nevoiași.

Zis și făcut.

În satul apropiat, trăia un flăcău sărac care iubea deopotrivă animalele și oamenii. Când îl zări pe Întuneric, acesta îl luă în brațe, îi scoase cu grijă ghimpele din lăbuță, apoi îi aduse, din puținul lui, o farfurie de lapte și un colț uscat de pâine.

Fericit, Întuneric îi mulțumi cu glas omenesc și îi promise să-l ajute să vindece animalele și oamenii din sat, cu condiția să nu spună nimănui că el poate vorbi.

Tânărul, uimit, l-a ascultat și au făcut o echipă bună împreună mulți ani de atunci.

Elev: Tudor Ștefan Slujitoru
Clasa a VI-a A

Orașul Viselor

V-ați întrebat vreodată de unde vin visele? Sau cum apar ele?

Dacă da, urmează să aflați răspunsul la aceste întrebări.

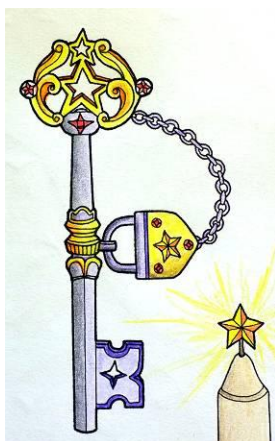
Visele provin din Orașul Viselor. Acolo se nasc visele. Fiecare cetățean de acolo lucrează în Fabrica Viselor, locul în care fiecare vis este filmat și montat, apoi trimis prin zâne pe Pământ. Probabil că ați observat că nu aveți un vis în fiecare noapte sau zi. Asta pentru că cetățenii elfi de acolo au și zile libere.

Orașul Viselor este apropiat de cel al zânelor, din acest motiv colaborează mereu. Dar la acest întreg proces de trimitere a viselor, au un rol important unicornii- niște ființe asemănătoare cu caii, însă cu un corn fermecat în frunte. Pe ei zboară zânele pentru a ajunge pe Pământ. Vorbind de proces, tot ce visăm noi este filmat și montat. Practic, există actori și scenarii și o grămadă de camere de filmat. Visele sunt ca filmele pe Pământ pentru elfii din Orașul Viselor, și ei au un cinematograf numit visomatograf.

Oamenii ajung rar acolo, și nu pot vedea mare lucru, deoarece porțile orașului sunt închise mereu și, pentru a le deschide, ai nevoie de cheia de diamant albastru. Ea se găsește în păduri care aproape că-ți taie răsuflarea. Există doar trei astfel de chei. Dacă găsești vreodată o astfel de cheie, uită-te cu atenție împrejur, găsește portalul care te duce acolo și deschide porțile!

Apoi totul va fi ca de poveste.

Elevă: Ionescu Daria
Clasa a VI-a A

My hero

My hero is Charlie from the book *Charlie and the chocolate factory* by Roald Dahl. He has black eyes, brown hair and he is 9 years old. Charlie likes the chocolate from Willy Wonka, the owner of the factory.

His family is very poor. He realizes that he can find golden tickets in order to get into the factory so he can win the big prize. When 4 tickets are found only one remains but when Charlie finds some money on the ground he buys a chocolate bar. Then next to the chocolate he finds a golden ticket. After that he runs home. Few days later he walks with his grandfather to the factory. Couple of hours later he wins the prize. The prize is the factory.

Charlie declines the prize because the family is more important than a factory.

This is why I like this character so much!

Elev: Rareș Luganovici

Clasa a III-a A

C U P R I N S

Să nu pleci înainte de răsăritul soarelui – recenzie	3
Norișorul	14
Omul și pădurea	15
Gânduri de viitor	17
O planetă ciudată	18
Planeta Pământ peste 50 de ani lumină	21
Cine sunt eu?	24
Super eroul artist	26
Poveste de toamnă	27
Despre mine.....	28
Autoportret	30
Eu, pronume personal	32
Vis de copil	34
La matematică	35
Fetița cu ochi de gheață	36
Zâna cea curajoasă	37
Motanul Magic	38
Orașul viselor	40
My hero	42

În atenția cititorului:

Ești talentat, scrii poezii și compuneri frumoase?

trimite-ne

o lucrare pe adresa de email:

revistascolii176@yahoo.com

Și vei fi publicat!!!...

Află cum poți deveni ziarist scriindu-ne!!!!...

***Trimite acum un articol sau o creație literară la
adresa de email:***

revistascolii176@yahoo.com !!!!...